

nyok , a' törvényes Feleségtől függnek , és Gyermekük az övének tartatnak , és hasonló Jussok-is vagon az Örökséghez. És csak egyedül ez viseli az Anya' Nevet, és egyedül ő gyászoltatik Halála után. Némellyek , hogy a' jó Férj-nevet megtarthassák , nem vésznek Agyasokat Feleségek' Meg-eggyezése nélkül , mások pedig csak abból a' Tzélből vésznek , hogy Fijat nemzhessenek.

A Folytatása következik.

A n e k d o t á k,

Egy Gróf, egy szép Afzonymak Képét kérte mind-úntalan annak Férjétől. De az okos Férj soha sem eggyezett-meg benne, mondván: Ha a' Copiáját od'adnám Feleségemnek, idővel az Originálist kívánná.

Egy Familiájával kérkedő Nemes Ember, azt belzéllette valamelly Társaságban, hogy az ő Familiája olly régi, hogy még most-is fizeti egy Részét azon Adósságnak, mellyet Eleji vettek-fel a' Bethlehemi Útra, midőn a' Jáfzolban fekvő Kis Jépus' Imadására mentek.

Egy nyalka Tisztetske, valamelly Afzonymoknak Társaságába' lévén hivatalos Ebédre, tzifrán fel-öltözött, és ki-mérett Lépesekkel sétált az Útfán. De Szerentsétlenségére, egy Fiaker sebesen menvén-el

mellette, Tetétől fogva Talpig bé-sározta. Ezen Allapotban látván magát az ifjú Ember, szörnyen meg-indúlt, neki esett a' Kotsisnak, és derekasan nád-páltzázta. El-únván várakozni az Úr, a' ki a' Kotsiban ült, ki-kiált: Vége lesz - é már valaha? A' Tifzt, a' ki még Indúlatjának első Tüzében vólt, kevélyen azt feleli: Ha Pártját akarja fogni az Úr, tsak szálljon-le, majd Éj arról nints a' Kérdés mondá amaz, de ez a' Gaz-ember Órára van, és minden Páltza, a' mellyet ad néki az Úr, tíz Pénzemben vagyon. Ez az Ok, meg - juházta a' Tifztet, és Véget vetett a' Panasznak.

Valamelly Faluban egy Missionárius' Bútsúzó - prédikátziójára, mindnyájan sírtak a' Halgatók, ki-vévén egy Parafztot. Hát kend mért nem sír, kérdé egy a' többek közül . . . „En nem tartozom ehez a' Parókiához.

Midőn egy Püspök az Aldáft adta, egy Parafzt - ember le - nem vette a' Sapkáját. Meg - intetvén arról, ha jó, azt felelé, átt - megyen a' Sapkán - is.

Egy Parafzt Legénynek haldoklott az Apja, azért Éjjel a' Plébánusért mentt, és három egész Óráig igen tsendesen kopogtatott Ajtaján. Végre fel - ébredvén a' Plébánus, kérdé, hogy miért nem kopogtatott nagyobbban . . . Féltem, felelé a' Legény, hogy fel - költöm Atyaságodat — No hát mi dolog? Kérdé a' Pap. . . Az Apám Halálán vólt, felelé a' Legény, midőn hazúlrúl eljöttem. — Tehát meg - is hólt már eddig? — Oh nem! mondá a' Parafzt, Péter Bátyám azt ígérte, hogy mulattatja addig, míg Atyaságod el - jön.

Egy Nagy - Úr indulatofan bele - szeretvén egy szép, és jó Erkölsü Polgár - Leányba, több Hízelkedései közt azt mondja néki. . . Egyedül szép Virtusaiért szeretem.

... Tehát mondá a' Leány, ne kívánja,
hogy el-vefzítsem mind azt, a' mi-
ért szeret.

Epigrammák.

*Jósefre, a' ki a' Tseh - Országi Éhségnél
könnyvezett.*

Jósef egy Király sír —
Hódolj neki Világ! méltó ha veled bír,
Mert sírni tud.

Recipe egy Barátnémhoz.

Imhol egy Kendőző! mellytől az Ortza ég,
'A' fel - pirúltt, Szent, és — Szüz Szemér-
metelség.